

Nedávno se mi stala taková nemilá věc. Volala jedna žena. Zemřela jí maminka a na pohřební službě jí sdělili, že v dnešní době je nutné zemřelého bez obřadu spálit. Nevím, co se v pohřební službě skutečně stalo. Navrhl jsem paní, aby zavolala do pohřební služby, kde pracuje nejeden věřící člověk, že se mi to nějak nezdá. A za dvě hodiny jsme s velikou radostí domlouvali pohřeb. S radostí, protože se rodina bude moci se zemřelou rozloučit.

Jiná příhoda též z farní budovy. Po pravidelném servisu odcházel pracovník, který k nám jezdí už mnoho

let. Když odcházel z fary, stala se zase taková nemilá věc. Pozdravili jsem se, popřáli si vše dobré a ruce zůstaly trčet ve vzduchu. „Je možné si podat ruce?“ znělo mi někde v hlavě. I když asi ne, potřeba lidsky se rozloučit se zase objevila. Jako v případě onoho pohřbu.

I v Ježíšově okolí bylo mnoho lidí, kteří měli potřebu se rozloučit důstojným způsobem s tím, který zemřel tak nedůstojnou a krutou smrtí. Blížil se šabat a nebylo možné vše dokončit. Všichni, kdo byli u hrobu, věděli, že se musí vrátit, až to předpisy dovolí. A díky této lidské potřebě se naposled rozloučit se v neděli ráno rozlehlo celým světem volání: ŽIJTE!!! V této době je těžké naplnit tuto naši potřebu rozloučit se, vidět se, být s druhými a všichni vyhlížíme čas, kdy to bude možné. Nebo se snažíme obejít nařízení tak, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Soud o tom, co je dobré, náleží Pánu. On jediný vidí do našeho srdce a zná je dokonale.

A On jediný nemá problém přijít kdykoli a kamkoli, protože je živý a je vítěz nad smrtí a hříchem. A On má moc naplnit všechny naše potřeby.

V době, kdy píšu tyto řádky, není jasné, jak budou vypadat letošní Velikonoce. Jedno je však jisté - vítěz zápasu o záchranu člověka je znám. Dámy a pánové, milí přátelé, dovoluji vám představit vítěze. Je jím Ježíš Kristus z Nazareta, pravý Bůh a člověk.

*Požehnané Velikonoce přeje
P. Petr Beneš, farář*

Velikonoce

Bud' vítán, líbezný ty čase,
ty známko Boží milosti,
kdy zrno v brázdě vzchází zase
a pučí v světla hojnosti,
kdy každé stéblo, každý proutek
se nedočkavě zelená,
až v srdci, jež ten zázrak vzruší,
se vzbudí jara ozvěna.

Zvon rozjásaně zahlaholí
nad vřavou měst i do polí,
Pán, Vítěz, v branách smrti stojí,
co bolelo, už nebolí.
To oslavený Kristus kráčí
vstříc věrným svým zde na zemi,
a srdci rostou křídla ptačí
a překypuje písněmi.

Helena Kohoutová

Modlitba ke sv. Josefovi

K tobě svatý Josefe,
přicházíme ve své tísní.

A když jsme vzývali o pomoc
tvou přesvatou snoubenku Pannu Marii,
tak i od tebe s důvěrou žádáme ochranu.

Pro lásku, která tě pojila s nejsvětější Pannou
a Bohorodičkou Marií
a pro otcovskou lásku, s kterou jsi objímal Dítě
Ježíše, pokorně prosíme: shlédni na dědictví,
které Ježíš Kristus svou krví vykoupil
a přispěj nám v našich potřebách
svou mocnou přímluvou.

Pečlivý strážce svaté rodiny,
opatruj vyvolený lid Ježíše Krista.
Odvrát' od nás, laskavý otče,
všechnu nákazu bludů a zkaženosti.
Náš mocný ochránce,
pomáhej nám z nebe v tomto boji
s mocnostmi temna a jako jsi kdysi vysvobodil
Ježíše z nebezpečí života,
tak nyní braň Boží
církvev proti úkladům nepřátel
a každému protivenství.

Nás pak všechny ustavičně ochraňuj,
abychom podle tvého příkladu svatě žili,
zbožně zemřeli
a dosáhli věčné blaženosti v nebi. Amen.
(Lev XIII.)

<https://vojtechkodet.cz/modlitby/ruzne/modlitba-ke-svatemu-josefovi>

Zprávy z naší farnosti

Počty 2020 (v závorce 2019)

Křty - 29 (34)

Svatby - 4 a bezpočet svateb přesunutých na rok 2021 (11)

Pohřby - 31 (30)

Mezi těmi, co odešli z našeho středu, jsou také

od října 2020

- Dalibor Staněk (*1957), 3. 11.
- Jan Beran, (*1944), 24. 11.
- Miloslav Klusák, (*1939), 18. 12.
- Ivan Kolář, (*1936), 21. 12.

2021

- Klára Machová (*1984), 14. 1.
- Václav Daniel (*1979), 15. 1.
- Alena Matoušková (*1928), 22. 1.
- Anna Hobzová (*1931), 29. 1.
- Rudolf Bagar (*1950), 30. 1.
- Růžena Havlíčková (*1933), 24. 2.
- Olga Navrátilová (*1934), 1. 3.
- Milena Hlávková (*1926), 17. 3.
- Josef Oujezdský (*1928), 19. 3.

Svátost pokání a smíření, bohoslužby

Pořad bohoslužeb o Svatém týdnu a Velikonocích v době uzávěrky Siardu není ještě znám, sledujte web, ohlášky, vývěsku u kostela.

Ke zpovědi před Velikonocemi, jak již bylo v ohláškách řečeno, je třeba se přihlásit dopředu. Termíny zpovědi naleznete na webových stránkách - odkaz je vždy v ohláškách. V kalendáři si vyberte den a hodinu, která vám vyhovuje (zpovědní dny a časy jsou barevně zvýrazněny).

Klikněte na příslušný čas, vyberte „Nová rezervace“ a napište své jméno. Pokud přihlašujete více osob, je třeba provést rezervaci času pro každou osobu zvlášť. Časy jsou po půl hodinách, aby nedocházelo ke kumulaci osob uvnitř kostela. Vstup je z ulice Gajdošova a bude otevřen vždy 3 min. před a 3 min. po začátku půlhodiny, na kterou jste se objednali.

Příklad: *Jste objednáni na čas 15:00-15:30, vchod je tedy otevřen od 14:57 do 15:03.*

Pro odchod z kostela použijte zadní vchod do ulice Nopova. Pokud si nevíte rady s přihlášením, zkuste poprosit toho, kdo vás přihlašuje na mši sv. Nebo zavolejte v době úředních hodin (středa 8-10 a 16-17 a pátek 8-10) na tel. 731402622. Pokud potřebujete rezervaci zrušit, kontaktujte nás 731402622, a to nejlépe sms zprávou.

Nezapomeňte, že do kostela se vstupuje hlavním vchodem, který je otevřen 3 min před a tři min po začátku půlhodiny, na kterou jste se objednali. Po svátosti pokání a smíření se z kostela odchází zadním vchodem. Snad vám pomůže následující schéma.

Zpověď

Můžeme? Pomůžeme!

Dobrovolnická nabídka pomoci stále trvá. Od distribuce roušek a dezinfekce jsme se přes nákupy a venčení dostali i k individuálním problémům, jako třeba reinstalace aplikace WhatsApp pro osamělou seniorku, pro niž to bylo jediné spojení s její rodinou v Londýně. Víte-li o někom potřebném, můžete mi volat přímo na 775121344. Mějme oči otevřené.

Štěpán Juránek

Sport

Chceš vědět, co se děje v okolí? Hledáš rady a inspiraci pro své začátky se sportem? Nebo jsi už ostrílený sportovec? Ať už si nechceš nechat utéct žádnou informaci nebo se chceš vzájemně motivovat, přidej se do naší facebookové skupiny „Sportujeme v Židenicích“ a buď stále v obraze.

*Sportu zdar 😊
Štěpán Juránek*

Nová emailová adresa SIARDu

Pro zjednodušení emailové dostupnosti SIARDu byla zřízena nová emailová schránka siard@farnostzidenice.cz.

Stávající adresa siard@email.cz zůstává nadále funkční, dojde pouze k jejímu přesměrování na novou adresu.

redakce

Zpráva z Obřan

Milí žideničtí farníci,

přijměte prosím pozvání na primiční mši svatou, která je plánována na neděli 27. 6. 2021 odpoledne v Brně-Obřanech. Na prvním místě bych vás rád požádal o modlitbu. A protože organizace primice je personálně náročná a obřanská farnost je poměrně malá, společně s pozváním vás také prosím o výpomoc. V současnosti víme, že nám velmi pomůže napečení sladkého nebo i slaného cukroví. O případnou další výpomoc vás časem požádáme prostřednictvím pana faráře.

Další informace k primici budou postupně zveřejňovány na www.primice.cz.

Zdraví a žehná jáhen Milan Werl

Svatý Josef - ochránce všeobecné církve

Strážce majáku. Ve dne v noci pečuje o světlo, aby nikdo nezabloudil. Zvláště ti, kteří se zmítají na rozbouřeném moři. A přitom si málokdo jeho službu uvědomuje. Je skrytá a nenápadná. Nápadné je však světlo majáku, když ho potřebujeme. Může nám posloužit k jasnější orientaci na další cestě.

Svatí, které v církvi uctíváme, mohou takto nenápadně, ale za to velmi jasně osvěcovat náš život. Jsou neustále v Boží blízkosti. Jako kdysi Abrahám nad Sodomou, podobně i dnes smlouvají s Bohem o našich životech; alespoň si to „po lidsku“ můžeme takto představovat. Každý z nich tiše inspiruje naši každodennost, a to osobitým a jedinečným způsobem v lásce, která překračuje hranici smrti.

Tichým, ale za to velkým spojencem je nám svatý Josef. Dobře Ježíše zná, zná ho ze své každodennosti. A v ní nás může skvěle inspirovat. V našich všedních dnech, při práci, v lásce, v rodinném životě, v modlitbě, při hledání světla a dalšího směřování ve složitých situacích – všude tam pečuje o maják, který nám může posvítit na cestu.

Svatý Josef je pro mě příkladem v plnění Boží vůle. On sám nikde v Písmu svatém nemluví. V tichu vstoupil do dějin spásy – splnil svůj úkol – a odešel. Neučí slovy, ale mlčením a skutky. Pokaždé udělal to, co mu Bůh řekl: probudil se – vstal – a vykonal. A toto je správný postoj ve vztahu k Bohu i ke spáse.

Třikrát mluví ke sv. Josefovi Bůh skrze anděla, a to ve spánku – o Ježíšově početí, o jeho záchraně před Herodem a o návratu z Egypta domů. Ale jak sv. Josef věděl, že mu to říká Bůh? Že se mu to jenom nezdálo?

Podle Písma svatého Josef třikrát jasně rozeznal Boží hlas. Jak úžasný měl k Bohu vztah! Jak se modlil!

Můj tatínek se jmenoval také Josef. Pracoval jako zemědělec. Bydleli jsme na vesnici. Oslovilo mě, když jsem se někdy dříve vzbudil, viděl jsem ho, jak přikládá do kamen, aby se ohřála voda pro dobytek, uvařily brambory. Během toho poklekl a modlil se. Měl vztah důvěry k nebeskému Otci. Snažil se plnit věrně svoje povinnosti a staral se o rodinu. Vždy s důvěrou v Boží prozřetelnost. Bůh o nás ví, on nám pomůže, v něho důvěřuji, do jeho rukou svěřuji celý den.

Přeji nám každému i rodinám naší farnosti, aby nám příklad svatého Josefa svítil jako maják v tomto Roce sv. Josefa. Ať jsme vnímaví pro Boží výzvy v našem životě. Ať dokážeme přijímat s důvěrou v Boží prozřetelnost situace, kterým někdy nerozumíme nebo nás překvapují. Každou středu v týdnu a každého 19. v měsíci můžeme získat plnomocné odpustky na jeho přímluvu (podmínky jsou všeobecné: sv. přijímání, nějaká modlitba ke sv. Josefu, modlitba na úmysl sv. Otce).

*Za modlitby Vám děkuje,
pod ochranu sv. Josefa
Vás svěřuje a žehná
p. Josef Večeřa, farní vikář*

Jak mi COVID změnil život v církvi

Ano, tady je ten otec Petrem avizovaný „nekostelový“ článek. Proč právě takový? Možná proto, že prostě jiné typy článků psát neumím. Už kvůli své reklamní profesi. Přesto jsem se rozhodl se s vámi podělit o svoje pocity. Celosvětová pandemie samozřejmě není nic příjemného. Ve velkém ovlivnila i náš duchovní život. V mém případě však nemohu toto období považovat za špatné, ba naopak.

Je to už více než rok. Přesto si přesně pamatuji okamžik, kdy nám v televizi oznámili, že zítra už nejdou děti do školy a očekávaná špatná epidemiologická situace ovlivní i náš duchovní život. Netrvalo to dlouho a už jsem psal Honzovi Varvařovskému. Říkám mu: „Máme ve farnosti televizáky, tak bychom měli pomoci.“ Pak jsem napsal otci Petrovi. Ten nejprve váhal, zda se do něčeho takového pustit a ještě využít nabídky, která přišla z mailu marketingové agentury. Nakonec s ostychem přikývl.

Proč však o tom všem píšu? Dnes už za sebou máme více jak 200 přenosů a prostě mi to připadá, že je to dobře, i když je denní obsazení služeb (zvláště v době, kdy jednotlivci jsou uzavíráni do karantén) mnohdy náročné. Myslím si, že jsme i díky přenosům dokázali udržet alespoň trochu soudržnost naší farnosti.

Velké díky v tomto patří samotnému panu faráři, protože to rozhodně není samozřejmost se nám takto darovat. A pak také Hospodinu, protože jeho je tohle všechno dílo.

A co všechno? Kromě přenosů vznikla a prohloubila se přátelství mezi přenosovým týmem. Jsme vlastně takové spolčo, taková farní buňka. Takže Bohu díky!

PaV

Co mi dal koronavirus?

Jsem desátým rokem šťastně ženatý, otec osmileté holčičky, Rytíř Neposkvrněné, šestatřicetiletý podnikatel, maloobchodník.

Ježíšovo evangelium je rozhodně nejhlubší filozofií světa a současně nejjednodušší, a to především díky podobenstvím. Může mu porozumět každý bez ohledu na intelekt. Jedno z nejkrásnějších moudr je, alespoň pro mne, kdy Ježíš říká: „*Bud'te jako děti... Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevstoupí.*“ (Mk 10,13-16). V tom vidím naplnění výše vyřčených vět o hluboké, byť naprosto jednoduché filozofii. Děti vidí svět okamžikem. Bezmezně věří. To, co dělají, dělají naplno. Radost je bezelstná, stejně jako smutek a bolest.

Koronavirová krize mi dala radost z přítomnosti. Ačkoliv jsem věřící člověk, do dvacátého roku jednadvacátého století jsem žil zítřkem... stíháním sama sebe. Když jsem si hrál se svou dcerou, přemýšlel jsem nad budoucím fungování firmy. Co mohu ještě zlepšit, udělat, stihnout. A právě vše stihnout nad rámec

možností byl rys tehdejší doby. Koronavirus mi dal radost z prožívání okamžiku a současně mi vzal stres z budoucnosti.

Nyní mám více méně rok zavřenou naši rodinnou živnost. Dříve bych si nedovedl představit takovou věc. Ihned bych řekl, „to by byl konec, to bych nedal, to se doufám nestane“... a on konec není, je to skutečnost, je to fakt. A dokonce si troufnu trochu provokativně říci, nebyl jsem nikdy takto klidný. Při první vlně koronavirové krize jsem upadal do strachu a měl silnou obavu, že to přece nemohu nikdy zvládnout. Strašně jsem se modlil, ale také Bohu vyčítal, proč to musí být... proč, když to vše tak fungovalo, se to musí zastavit... proč a zase proč... Prosil jsem o dar věřit Bohu, věřit jemu; v něj věřím, ale jemu? Věřit jeho moudrosti, v to, že to je k něčemu dobré. Mé otázky se změnily v odevzdanost: „Bože, nevím proč, nechci vědět proč, nejsem hoden, jen mi dej sílu Ti věřit, že jsi se mnou, a pak vím, že to zvládnou... Panno Maria, přimluv se u svého syna za dar víry pro mne...“ A pak přišel konec první vlny, euforie, radost a následně druhá vlna a třetí... už se dnes neptám proč. Já dostal dar. Dostal jsem ho, protože jsem ho přece dostat musel - proč musel? Evangelium mi to říká: *„Proste a dostanete, hledejte a naleznete, tlučte a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře.“* (Mt. 7,7-12). Nebo krásná pasáž: *„Amen, pravím vám: Kdo řekne této hoře: ‘Zdvihni se a vrhni do moře!’ a nebude ve svém srdci pochybovat, ale věřit, že se stane, co říká, bude to mít.“* (Mk 11,23). Dnes se díky milosti Boží a jeho darům na přímluvy Královny nebes

modlím slovy „prosím o největší dar, který mi můžeš dát: ať se děje Tvá vůle a dej mi jen sílu víry věřit Ti v době mých pochybností...“

Když si hraju se svou dcerou dnes, jsem součástí prožitku té hry, nemusím se bát, že nestíhám, kdy budu muset(chtít) vyřizovat nové a další věci, posunovat mantinely, co mi zbývá ještě stihnout... Dostal jsem v této době dar být jako dítě. Jsem v něm šťastný. Kolem mě, u mě je, bylo a vždy bude mnoho bolesti, nespravedlnosti, svět není rájem. Nejsem vůči němu cynický. Pokud budu odevzdaný svým srdcem do Boží vůle, Bůh může i z posledního hříšníka, jako jsem já, udělat svůj nástroj. Strachem, výčitkami a vztekem to rozhodně nebude.

A jak to bude v budoucnu? Já nevím, já už se neptám. Jen vím, že věřím v Boží pravdu a nejsem hoden znát smysl toho, co se děje. Ale jsem na palubě s vítězem a zjišťuji, že můžu chodit po hladině díky Ježíšovi. **Petr chtěl také chodit po vodě. Ježíš Petra vyzval, aby přišel za ním. Petr vylezl z lodi. Vydal se po vodě směrem ke Spasiteli. Protože ale vál silný vítr, Petr se začal bát. Začal se potápět a volal na Ježíše, aby ho zachránil. Spasitel vzal Petra za ruku. Zeptal se Petra, proč nemá více víry. Když Ježíš a Petr vstoupili na loď, bouře ustala. Všichni učedníci se Spasiteli poklonili. Věděli, že je to Syn Boží.**

Tedy můžu chodit po vodě až do momentu, kdy tomu nebudu chtít věřit. Bohu díky.

Patrik, sepsáno u Atlantiku 9.3.2021

Židenické farní evangelizační buňky – buňky zasáhl virus

Nemusí mít člověk přírodovědecké vzdělání, aby věděl, že virus napadá buňky. S trochou nadsázky mohu říci, že napadl i ty naše – židenické. Společenství, pro které je důležitá společná modlitba, sdílení a povzbuzení k životu tam, kde jsem, jehož členové si každý sám i společně snaží uvědomovat, komu máme sloužit, za koho se modlit, komu poté třeba i svědčit, začalo mít v době pandemie nedostatky živin. Kde v této době čerpat? Jakým způsobem se scházet nebo aspoň být v kontaktu? Co mše svatá a eucharistie a také adorace? Tyto a mnohé další otázky jsme si začali klást při omezení tolika věcí, na které jsme byli zvyklí.

Jedné naší židenické buňce se daří scházet on-line alespoň ke kratší verzi setkání. Druhá buňka se o to několikrát pokusila na jaře 2020, ale poté jsme si vyjasnili, že tento způsob setkávání nám vlastně nikomu nevyhovuje. Zkoušíme tedy být alespoň v kontaktu, myslíme na sebe zejména ve středu večer, kdy se „pravidelně scházíme“, občas si napíšeme, někdy zavoláme. V kontaktu s farností a naším pastýřem jsme díky on-line mším svatým, možnosti svatého přijímání a čtvrtěčným adoracím, za které moc moc děkujeme.

A k našemu „buněčnému“ životu? Mohu říci, že se před námi objevilo několik výzev, které ze současného stavu věcí dělají jedno velké dobrodružství. Kde se na první pohled zdá, že není žádná cesta,

se přece jen ukazují možnosti – ne jednoduché, ale proveditelné, pokud člověk příliš neváhá a udržuje si určitou bdělost. Jednou z našich výzev byla touha uspořádat Duchovní obnovu farních evangelizačních buněk, která proběhla dosti netradičně na podzim 2020. Na pozvání přišli někteří nejen z velké židenické farní rodiny, ale i z několika dalších brněnských farností. Někdo jedenkrát, někteří i několikrát, než byl omezen počet lidí na setkání pod 10. Ale protože se ukázalo, že několik lidí z impulsů této obnovy doslova žije, našla se cesta i elán pokračovat; cesta ve formě audio záznamů posílaných týden co týden na několik e-mailových adres.

Další výzvou bylo uvědomění, jak moc se potřebujeme sdílet o dobrých věcech. Nyní o to víc, o č jsme účastni hovorů svého okolí o těžkostech, číslech a nepříjemnostech. Sdílení v našem společenství je odpovědí na otázky, co udělal Bůh pro mě a co já pro Boha. Co když se s někým potkám na pár vět nebo v práci? Co říkám, když s druhými telefonuji? Bdělost na tomto poli se mi zatím příliš nedaří, ale ze začátku aspoň utne proud stížností a někdy vyplodím aspoň jednu dvě věty, co dobrého se děje v mém životě. A věřte, na příjemce takových vět tyto působí jako balzám na duši, někdy i viditelně.

A že se nemůžeme potkávat? Ne, ale ať můžeme nebo ne, přece občas potkám někoho z paneláku. Před pár týdny po jedné sobotní rychloakci mě svědomí dovedlo k zazvonění u sousedů a omluvě

Technické zprávy z farnosti

za hlučnost při neohlášeném vrtání skříně – mají totiž kojence. Není to mnoho, je to sice pozdě, ale buduje to vztahy. Nebo aspoň maličko napravuje. A... už jsme dlouho nepotkali sousedku, co s námi jela párkrát ze mše ze Židenic. Ukázalo se, že už několik měsíců nebyla v kostele. A nechala se přihlásit na mši. Možná něčemu takovému se říká vnuknutí Ducha svatého.

Těšíme se na společné setkávání, na adorace, na chvály, na různé další možnosti obyčejného lidského kontaktu, ale bezesporu i v této době máme řadu příležitostí k růstu a k opravdovému životu. A někdy stačí málo – zaměřit se na dobro a nevzdávat to předčasně.

Co nám přinesl rok s covidem

V minulém roce jsme se s přáteli z farnosti pokusili zformovat společenství, jehož základem měla být společná modlitba. Vzhledem k okolnostem se nám zatím nepodařilo sejít se v rámci našeho „spolča“ osobně, nicméně díky souvisejícímu utlumení ostatních aktivit a povinností se nám již řadu měsíců daří setkávat se jednou týdně alespoň online. Kromě společné modlitby a sdílení nám tak nakonec forma večerních videohovorů paradoxně umožňuje vídat se mnohem častěji než v „prezenční“ podobě, která by musela zohledňovat naše další aktivity, ale i aktuální zdravotní stav a potřeby našich dětí. Nakonec tak naše - byť zatím převážně virtuální - společenství přináší možná ještě bohatší ovoce, než v jaké jsme na začátku doufali...

AM

Vážení farníci, na následujících řádcích jsme pro vás připravili shrnutí oprav provedených v loňském roce a zároveň plány prací na rok letošní.

Shrnutí roku 2020

V loňském roce se i přes různé nesnáze podařilo provést několik důležitých oprav. Zejména se jedná o práce provedené na opravě schodiště podloubí a sloupů při vstupu do kostela, kde je cílem izolace celého schodiště proti vodě, stabilizace schodišťových stupňů a odsolení pískovcových částí sloupů a obkladů stěn. Byla provedena 1. etapa prací na pravé části schodiště při pohledu na kostel a je v plánu postupně opravit stejným způsobem zbývající část schodiště. Druhým velmi významným projektem byla rekonstrukce páteřního vedení elektřiny na faře – veškeré vedení vně bytů a klubu Václav, které bylo dlouhodobě v havarijním stavu. Dále se podařilo realizovat několik dílčích oprav.

Mezi provedené opravy tedy patří:

- 1) Oprava schodiště podloubí a povrchů sloupů a stěn podloubí.
- 2) Rekonstrukce páteřního vedení elektřiny na faře.
- 3) Vymalování chodby a schodiště na faře.
- 4) Instalace pohybových čidel osvětlení chodeb a schodiště v přízemí a v suterénu zázemí kostela.
- 5) Oprava plotu mezi farou a dětským hřištěm.

Plán na rok 2021

V tomto roce je v plánu přikročit k následujícím opravám:

- 1) Oprava schodiště podloubí – 2. etapa.
- 2) Rekonstrukce elektroinstalace suterénu fary - klubu Václav – a rekonstrukcí vyvolané úpravy rozvodů ostatních sítí fary.
- 3) Výměna vstupních dveří fary z ulice Nopova.
- 4) Oprava a zrestaurování interiérových dveří v kostele - 1. etapa.
- 5) Oprava plotu farního pozemku u ulice Bořivojova.

Odhadované náklady výše uvedených oprav se ještě vyčísľují. Jak je z uvedeného možno vidět, opět se podařilo udělat velký kus práce na kostele i farní budově a opravit některé velmi akutní/havarijní problémy (zejména rekonstrukce páteřního vedení elektřiny farní budovy). Je to možné zejména díky vaší štědrosti. Za to vám všem patří velké díky!

Zároveň však ještě stále čeká množství dalších věcí vyžadujících opravy. Letos čekáme, že se finanční náročnost oprav může blížit ke dvěma milionům korun. Proto prosím neustávejme, věříme, že společným úsilím a také díky vaší štědrosti budeme moci nezbytné opravy realizovat.

*Za technickou správu kostela
Dominik Jurásek*

Okénko do světa (3)

Misijní dobrovolníci

Vřelé pozdravy ze Zambie, kde potkávám mladé manžele, misijní dobrovolníky, kteří jsou na rok zapojeni do naší misie v Don Bosco Chingola (začala v roce 1983 jako středisko mládeže a dnes tu vyrostla střední technická škola). Jan a Anna Barešovi jsou z Brna a po svatbě se rozhodli věnovat nějaký čas službě lidem v Africe.

Během pěti týdnů v Africe jsem vizitoval pět komunit v Malawi a Zambii. A tady

v Chingole (Zambie) jsem před 4 dny našel tři misijní dobrovolníky, mezi nimi tyto dva mladé manžele Jana a Annu, celoživotní skauty z Brna, přímo z Juliánova.

Jsou tu na rok, aby pomohli na jedné salesiánské střední technické škole (600 žáků) a ve středisku mládeže, kam denně přichází 150 dětí a které je také každou sobotu otevřené dětem z ulice (dalších 100). Co tu dělají jako dobrovolníci? Všecko, co je zapotřebí – Jenda vypomáhá jako inženýr na technické škole a Anna v kanceláři i v kuchyni, oba každé odpoledne ve středisku mládeže. Už si zde také díky covidu prožili karanténu. A my se můžeme ptát, co je přivedlo z relativně pohodlného života v Brně do této části Afriky na jeden rok? Jejich dlouhodobá skautská minulost v nich vypěstovala smysl pro službu a prostě „si to chtějí vyzkoušet jako novomanželé“, než budou mít rodinu. To je pěkné vysvědčení našich katolíků a skautů v Brně! Covid ne-covid, služba druhým dává smysl našemu životu.

Přál bych vám, abyste si aspoň digitálně prolistovali fotografickou knížku Solidarita Dona Boska v době covidu (2020). Na 260 stránkách uvidíte ohromné množství lidského sdílení o malé věci, aby pomohli těm, „kteří toho mají méně než já“ – ať už to jsou dělníci migranti v Indii, středisko mládeže v Japonsku, které shání jídlo pro chudé v této bohaté zemi, a stovky jiných. Prostě tahle krize kromě ohromného utrpení milionů, kteří poznali hlad, také probouzí to nejlepší v lidských srdcích...

Mimořádná situace někdy vyžaduje také mimořádná opatření. To už říkala maminka Dona Boska, když se v době hladu rozhodla zaříznout jediný kus dobytka (krávu), který měli, aby její rodina přežila. Asi se budete divit, ale v době pandemie se kromě těch nezáživných televizních novin objevilo hodně dobrých zpráv, většinou jde o lidskou velkodušnost, obětavost, tvořivost a neobvyklou spolupráci mezi lidmi, kteří se nacházejí v nouzi. Jednoduše, každá krize je také šancí na růst dobra ve světě. Například na Filipínách jedna salesiánská farnost – středisko mládeže proměnilo své krásné fotbalové hřiště na kapustovou zahradu, aby se lidé mohli najíst! Takové překvapivé zničení fotbalového hřiště jsem ještě v životě neviděl. Pandemie dělá divy!

P. Václav Klement, SDB

SIARD – Zpravodaj křesťanů z Juliánova, Vinohrad a Židenic
Vydává Římskokatolická farnost u chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Nopova 84, 61500, Brno, tel. 548 530 034.
Připravuje redakční rada, za obsah článků odpovídá autor. E-mail redakce: siard@farnostzidenice.cz
ZPRAVODAJ JE NEPRODEJNÝ, URČENO VÝHRADNĚ PRO VNITŘNÍ POTŘEBU

Finanční příspěvky pro farnost lze zasílat na účet č. **29 00 49 19 16/2010** nebo na účet určený pro dary – **21 00 49 19 18/2010**
k určení účelu daru slouží specifický symbol – více na www.farnostzidenice.cz
Variabilní symbol : Vaše IČO nebo rodné číslo

Uzávěrka příspěvků pro další číslo: 25. 4. 2021